

Hvem ejer i virkeligheden denne bank? Er det sådan, at en, måske to, måske højst tre aktionærgrupper alene er i stand til at vedtage hvad som helst på Den Danske Banks generalforsamling? Så er det jo et problem af en helt anden klasse, når folk i Danmark kan gå rundt og tro, som jeg i virkeligheden mener de gør, at i Den Danske Bank er det generalforsamlingen, der beslutter tingene. Det er det jo ikke. Som nogle ved, var jeg med på den sidste, og jeg er helt sikker på, at alt dér var aftalt i mindste detalje, inden generalforsamlingen overhovedet startede.

En anden ting er også – det får vi heldigvis lejlighed til at drøfte i Erhvervsudvalget – at hele udviklingen omkring de finansielle supermarkeder jo har givet det med lukketheden en helt ny dimension, fordi der nu foregår nogle transaktioner på kryds og tværs, som det er meget svært at gennemskue, og som også er svære at gennemskue for den ene repræsentant for offentligheden, der sidder i bestyrelsen.

Så med disse ord støtter vi helt SF's forslag om at tage dette skridt for at få lidt mere gevinst ud af, at vi har nogle, vi kalder offentlighedens repræsentanter.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal indledningsvis starte med at takke Enhedslisten og Fremskridtspartiet for støtte. Det er efterhånden en fast alliance, når det drejer sig om at søge at skaffe lys over det, der sker på de finansielle markeder.

De øvrige partier afviste med sådan lidt blandede begrundelser. Nogle af dem undrer mig, for jeg er da fuldkommen enig i det, der blev sagt: Der er ikke noget behov for at skrive i nogen lov, at offentlige repræsentanter har pligt til at melde ulovligheder. Det har alle bestyrelsesmedlemmer; det har enhver borger i dette land. Det er heller ikke det, der står i vores forslag. Det er det, der er præciseret, men det er ikke det, det går ud på.

Det er da også rigtigt, som fru Pia Larsen sagde, at hvis man er utilfreds med en beslutning, kan man bare notere det i bestyrelsesreferatet, og på et eller andet tidspunkt læser Finanstilsynet det. Det er da rigtigt nok, og i mange tilfælde er det også tilstrækkeligt, men i andre tilfælde er det måske en lidt langsommelig måde at gøre det på.

Så sagen er, at der bliver truffet beslutninger, der er lovlige, men som ganske enkelt strider imod offentlighedens interesse, og der er det,

man burde kunne melde tilbage til dem, som repræsenterer offentligheden, og det er nu engang ministeren eller, hvis det er mere teknisk, Finanstilsynet. Og det kan de ikke i dag.

Så siger ministeren, at de bør ikke rende rundt med nummeret til Slotsholmen. Og dér er jeg fuldkommen enig med hr. Frank Aaen; der er bestyrelsesmedlemmer i banker, som render rundt med nummeret på Esplanaden. Det ved enhver, og det anses for legitimt. Det må være lige så legitimt, at man under fortrolige former underretter sit bagland, når ens bagland er Industriministeriet.

Så jeg håber, at vi kan få en lidt mere saglig drøftelse, end vi fik i dag, og få rettet op på det her og få præciseret, at det vil være muligt at melde tilbage, når man støder på ting, som indlysende er imod offentlighedens interesser.

Det sker jo desværre, og det sker for tit, det er snart en månedlig begivenhed, at vi hører om en eller anden bankskandale, og hver gang undrer vi os over: Hvad i alverden lavede den offentlige repræsentant? Måske har de foretaget sig noget, måske har de siddet i lukkede bestyrelsesmøder og sagt fra, men der er ingen underretning om, at de er gået længere med det, og, ja, det kunne f.eks. skyldes, at det må de ikke. Det var egentlig en logisk begrundelse og en rimelig begrundelse, at de ikke vil krænke loven. Men det bør præciseres, at det bør de have mulighed for. Det var den ene del af det.

Den anden del handler om repræsentanter i moderselskaber, hvor ministeren og fru Sonja Mikkelsen sagde: Jamen herregud, der er jo ikke sådan rigtig finansielle koncerner. Der vil jeg lige gøre opmærksom på, at i hvert fald i én branche er problemet meget stort, nemlig hele forsikringsbranchen.

Vi vedtog for nogle år siden, at dér også skulle sidde offentlige repræsentanter. Ved medlemmerne, hvor de sidder henne? De sidder i et lille teknisk datterselskab alle sammen, for et forsikringsselskab er selvfølgelig bygget op af en koncernledelse, og så har de forskellige skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber osv. osv., og det er deroppe i moderselskabet, at alle beslutninger af nogen betydning træffes, mens de underliggende lag kun træffer rent tekniske og strategisk betydningsløse beslutninger.

Jeg ved det, fordi jeg sidder selv i sådan et livsforsikringsselskab, og jeg gør ikke megen nytte, kan jeg godt fortælle, for der træffes ikke beslutninger af større samfundsmæssig interes-